Іван. А все ж таки стою на роздоріжжі, і яким шляхом іти — не знаю. Входить Демид.

Ява VII.

Ті ж і Демид.

Карпо. Демид! Здорові були! Цілуються. Дуже рад вас бачити.

Демид. Як поживаєте?

Карпо. Спасибі! Живем серед натури, здається — натурально! Що-дня бачимо, як на світ благословляється, як сонечко сходить, цілий день працюємо й, утомлені, разом зі сонцем одпочиваємо.

Демид. Радісно й мило так жити. Пізнає Івана. Іван?

Іван. Писарь корпусного штаба в запасі. Обнімаються.

Демид, дивиться на Івана. Ой, як же ти перемінився! Ледви пізнав, а більше догадався! . . . І погляд не той, невеселий . . . Що ж поробляєш, давно вернувся?

Іван. Чотирі місяці як вернувся, і ввесь цей час лежу та думаю: що робити? А ти вчителюєш?

Карпо. А як же, випускає негра́мотних грамотіїв у світ.

Демид. Ну, вже й неграмотних.

Карпо. Сам, брате, вчився в сільській школі, на екзамені читав, не розуміючи нічого: